

priči ubil. Bil je dober oče in veren ter praktičen katoličan. Gospod mu daj večni mir!

Zibika. (25 letnica g. župnika Jelšnika.) Starodavna Zibika že dolgo ali najbrž nikoli ni doživea take slovesnosti, kot jo je gledala na Svečnico, ko je g. župnik Jelšnik obhajal 25 letnico svojega župnikovanja. V ... fara je bila na nogah in vse je tekmovalo, da bi bila proslava tem veličastnejša. Veliki farni praznik so označevali zibiški in tinski zvonovi. Med večernim pritrkavanjem je bila prirejena razsvetljava z umetnim ognjem. Prekrasne rakete so razsvetlile vso prijazno zibiško dolino. Čez noč se je trg med cerkvijo in župniščem izpremenil v smrekov gozd. Fantje in moške so hoteli napraviti svojemu dušnemu pastirju presenečenje. Pri glavnih vratih je bil postavljen slavalok z napisom: »Zibiška fara kliče vsa: Hvala vam iz dna srca!« G. jubilanta smo ob pol 11. uri dopoldne slovesno peljali iz župnišča v cerkev. Zaigrala je godba iz Kostričnice, ki so jo farani najeli za ta veliki dan. Gasilec in šolska mladina so delali špalir od župnišča do cerkve. Jubilant je bil obdan od duhovnikov domačinov. Pred vhom v cerkev se je spreved ustavil in slavijenca je najprej pozdravil načelnik zibiške gasilske čete. Nato sta mu prisrčno čestitala dva šolarja: fantek in deklica. Deklamacija, ki je ganila vse do solz, je bila nalašč za to priliko složena. — Izbrano in občuteno je slavijenca pozdravil g. šolski upravitelj Franc Zupanc. Vsa fara je med njegovim govorom čutila eno: pravemu možu smo zaupali svoje otroke. — V imenu zibiških faranov je pozdravil jubilanta in mu čestital zibiški rojak p. Odilo O. F. M. iz Ljubljane. Dolgoletnemu zibiškemu dušnemu pastirju je izročil jubilejno darilo, prelep nov mašni kelih. Kelih je za to priliko naročila zibiška fara. V 14 dneh so imeli ves denar zbran. Pobirala sta oba cerkvena kjučarja, potem dve ženi gospodinji in eno dekle. Kelih je veljal čez 4000 dinarjev, pa je od zbirke ostalo še toliko, da smo lahko kupili še en ciborij za 1000 dinarjev. Gotovo zaslužijo dobri Zibičani vso pohvalo in priznanje. Najbolj zanimivo pri vsem tem je pa bilo to, da gospod župnik o vsej akciji ni nič vedel in je bilo za njega veliko presenečenje, ko smo mu izročili dragoceno darilo, ki se je za njega prisrčno lepo zahvalil. Nato smo g. jubilanta peljali v cerkev. Iz kora je zadonela jubilejna pesem, na prižnico pa je stopil p. Odilo, ki je opisal pastirjevo skrb za čredo božjo. Na koncu pridige je prebral listino, ki so jo poslali prevzvišeni lavantinski škof, ki so g. jubilanta za njegove zasluge imenovali za duhovnega svetnika. Z odklovanjem dušnega pastirja se čuti odklovanje in povzdignjeno vsa zibiška fara. Po pridigi je opravil novi g. svetnik slovesno zahvalno sv. mašo, pri kateri so mu asistirali: g. župnik Martin Čepin od Sv. Eme, g. župnik Janez Čokl iz Seince ob Dravi — zibiški rojak in p. Odilo. K slovesnosti je prišel tudi g. dekan iz Šmarja pri Jelšah Franc Lom. Po sv. maši je g. jublant razdelil svojim faranom posebne spominske podobice, ki jih pa seveda zopet ni naročil sam, temveč so mu jih preskrbeli tisti, ki so proslavo organizirali.

Sv. Križ pri Rog. Slatini. Če natančno pogledamo ljudi po naših vaseh v osrčje družin, se

nam nudijo pretresljivi prizori. Mali posestniki in kočarji živijo danes tako slabo, da ne moremo niti doumeti. Ni obutve, ni obleke, ni kaj v loncu in ni denarja — ker ni zaslужka. Če obiščemo take družine, se moramo, četudi nehote, zamisliti v njih bedo in pomanjkanje. Ko vstopimo v take družine, obkoli nas nešteto mladih blelih, suhih in lačnih obrazov. Iz teh obrazov se ti na prvi pogled bere pomanjkanje — ali nas ob takim prizoru ne boli srce. Takih primerov je zlasti na severni strani župnije dovolj. Kdor more, naj jim pomaga. — Uvedle so se krušne karte, pa kaj pomagajo najrevnejšim, če papir ni za hrano — denarja pa ni.

Laški okraj

Laško. V nedeljo, 2. februarja, se je udeležil okrajne seje JRZ in MJRZ naš novi narodni voditelj dr. Franc Kulovec. Ko je stopil v dvorano, so ga naši fantje in moške pozdravili z burnim vzklikanjem. V svojem govoru nam je orisal notranje in zunanje politično delovanje naše vlade in politični program naše politične stranke. Pozval je fante in moške tudi v borbo proti levičarskim elementom, to je komunistom, ki podtalno rujejo med našim ljudstvom. Ko je končal svoj govor, se je prisrčno poslovil od navzočih in odšel. Za njim sta imele še tudi besedo tajnik banovinskega odbora MJRZ g. Benedičič in predsednik okrajne MJRZ g. Janez Kolšek, ki je pozval fante vsega okraja, naj delajo organizirano za naše časopise, moške pa naj jih pri tem podpirajo. Predsednik okrajne JRZ g. prof. Bittenc je nato zaključil sejo in pozval navzoče, naj nesejo domov med ljudstvo, kar so slišali. — Vsi kmetje laške občine se pozivajo, da darujejo zimski pomoči v svojih pridelkih, kakor fižol, krompir itd., da bo mogla ta še bolj uspešno vršiti svojo dobrodelno akcijo. Dosedaj dobi 135 otrok revnih staršev laške okolice pol dne kosilo. Za ta namen so darovali meščani 20.000 din, okoličani pa razen nekaj izjem nič. Zato naj velja tem še enkrat poziv, da vsak nekaj daruje zimski pomoči za šolsko kuhinjo.

Obsotelski kraji

Buča. Letos na Svečnico so v župnijski cerkvi na Bučah prvokrat zapele nove orgle, ki jih je postavil naš najbolj priznani mojster Franc Jenko iz St. Vida nad Ljubljano. Orgle so zares tako dovršeno delo, da delajo vso čast mojstru, ki jih je postavil. Oko, uho in srce uživajo ob pogledu in poslušanju te lepe kraljice vseh instrumentov svoje veliko veselje. V času največje svetovne disharmonije so si farani lepe bučke župnije postavili najlepši znak ljubezni, bratskega sožitja in življenja. Čast in hvala vsem dobrim srcem za vse žrtve in vse darove za nove bučke orgle!

SMEJTE SE!

Nalašč

Neki vinski bratec je prišel pred gostilno. Na gumbih je začel šteti, ali bi šel noter, ali ne. Ko je prispel do zadnjega gumba in je ta kazal na »ne«, je jezno zagodel: »Ne?! Pa rayno nalašč grem noter!« In je šel.

Ni prerok

Žena možu, ki je pijan prišel iz gostilne: »Povej mi, kdaj boš že enkrat pameten in trezen?«
Mož: »Ali sem prerok, da bi vedel povedati?«

Drugače ne vidi...

Žena vpraša moža-profesorja:
»Le čemu si sedaj prižgal svečo?«
»Da bi videl, če sem ugasnil elektriko!« odgovori raztreseni profesor.

UGANITE!

Kaj povzroča več bolečin, kakor en boleči zob?
(Dva boleča zoba.)
Kaj je med goro in dolino čez dan?
(Beseda »ine«.)
Ima glavla šest nog, pa hodi po dveh.
(Mizar, kadar nese mizo na glavla.)

Žalostno končana vožnja z avtom

(Zgodba brez besed)

Glede obrambe je bilo vse do pičice natančno poskrbljeno, branitelj pa je bil pozabil v preobloženosti s tolikimi skrbmi na najvažnejše — na otvoritev zatvornic, katere so zapirale pri Treh ribnikih v Krčevini za jarke okrog mestnega obzidja pripravljeno vodo. Največja napaka, katero je sploh kdaj zagrešil v življenju, mu je trenutno zaustavila preudarnost. Z obema rokama je kazal s stolpa na prazne jarke in ni spravil besede kakega povelja iz sebe. Obupne kretnje poveljnika so obrnile nase pozornost na severni strani zbranih branilcev, ki so tudi šele sedaj opazili, da manjka glavna ovira za sovražnika — voda v jarkih! Vse je začelo tekati zmedeno po lesenih hodnikih za obzidjem v pričanju, da bodo zdaj-zdaj tudi Turčini napolnili prazne jarke z napadalci in zmaga nad tako skrbno utrjenim Mariborom jim bo uspela po prvih navalih. Nikdo od oboroženih ni znal v skrajni sili pograbititi za pravo rešilno bilko.

Naenkrat se pojavi pred poveljnikom preprost viničarski fant s prošnjo, naj ga spuste po vrvi preko obzidja pri vratih proti mostu. Turkom za hrbotom bo stekel po praznem jarku do zatvornic in jih odprl.

Nenaden pojav rešilnega angela je vrnil poveljniku zavest, da je treba nekaj ukreniti, sicer bo vpadel pogum oblegancem. Že je bil junaški dečko skozi vrata in ob Dravi v jarku ter njegovo drzno podjetje prepuščeno božji pomoči. Pot do Drave v Krčevino do Treh ribnikov

ni sicer dolga, a bila je neskončna za mestnega poveljnika in vse branilce. Lahko, da se je splazil mladi junak neopaženo do zatvornic, a jih sam ne bo mogel odpreti...

Graško predmestje je bilo posuto s turško vojsko različnega orožja. Poveljniki so tekali na konjih okrog večjih oddelkov in jih usmerjali proti Krčevini in proti Koroškemu predmestju, da bo mesto kar najhitreje obkoljeno ter pozvano na prostovoljno predajo.

Turški ogledniki na konjih so se podili v polkrogu okrog mesta, ko je zaoril iz stotine in stotine turških grli: »Alah! Alah!«

Jezeđi granicarji so opazili prvi, da so jarke brez vode. Kazali so s konj na suhe grabe, se ozirali proti nebu in dajali duška veselju s ponovnim alahovanjem. Za konjeniki je stekla pehota k posušenim glavnim oviram. Nekateri so metali kamenje v grabne, da se prepričajo, če jim ni morda nastavljena past. Najbolj drzni so si upali, držec se za roke tovariša, na dno jarkov, ki so bili resnično brez kaplje vode in tudi o kaki zasedi ni bilo ne duha ne sluha.

Jarki so vedno bolj odmevali klincev z Alaha na vse grlo zahvaljujočih muslimanov — mestnega obzidja se je pa polasčal obup v zavesti, da rešitelj ni došel do cilja in se bo treba zbrati v mestni hiši na posvet glede prostovoljne predaje, kakor hitro bo poslal sultan tozadevni poziv z odposlancem.

ko prednost pa je to tudi imelo: odtlej spoznam namreč vsako telečjo glavo na prvi pogled!

Kako stare so vojne? Zgodovino pisali so skušali dognati, od kdaj so na svetu vojne. Njihova mnenja so zelo različna. So pa določna znamenja, ki govore za to, da so bile vojne že v kameni dobi. Na okostnjakih, izkopanih pri Pekingu, in za katere je dokazano, da so iz kamene dobe, so jasno zasledili sledove poškodb, zadobljenih v vojni z orožjem iz tistih časov. Najstarejše take okostnjake so našli na Kitajskem. Dokazano je tudi, da so bile v kameni dobi vojne in nemiri, ki pa so imeli seveda drugačne vzroke in namene, kakor jih imajo današnje vojne. Vsekakor so se bile že takrat vojne za moje in tvoje.

(Dalje sledi)